

Katra diena, kad darām mīlestības darbus, ir algas diena

Jūlijs (136) – 2017

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434 Reģ.nr.90000159161 SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Māmiņas sirds

Mans bērns, es tevi gribu pasargāt
Ne vienmēr varu
Un ļoti negribu
Lai tev kas sāp
Mans bērns, tik ļoti gribētu
Lai tavi sapnīši un klusās ilgas
Par īstenību kļūst
Mans bērns, es visu nezinu
Un reizēm nesaprotu
Kādēļ pa grūtu ceļu jāiet tev
Mans mīlais bērns
Tu esi Dieva iecerēts
Ir uzdevums šeit veicams kāds
Es saprast gribētu, bet Dieva ziņā tas
Un labi tā, ka varu droši
Es Jēzus rokās tavu dzīvi likt
Nav labāks draugs
Ko varu vēlēt tev
Jo zinu, ka Viņš nekad nepievils
Par tevi, bērns, es pateicos
Ar tevi augu es
Caur tavu sirdi patieso
Dievs īstumu un mīlestību nes.

30.06.2017. Līga Ozoliņa

*Vasaras nometne Pelčos bērniem ar
īpašām vajadzībām ir prieka, smaidu un
mīlestības pārpilna. Nezinu citu vietu, kur
strāvo tāds labo emociju avots. Katram bērnam
klāt ir viņa sargeņģelis. Tas jaukākais, ka vēl
dažus gadus atpakaļ, sargeņģeļi bija tikai
darbinieku bērni, bet tagad viņi ir izauguši līdz
kalpošanai. Šogad nometne notiek 10 reizi.
Katram ir savs Pelču stāsts, gan lielam, gan
mazam...*

*Līga ir māmiņa no Liepājas. Dāvanā no
viņas, saņēmu viņas jauno dzejas grāmatu
"Mīlestības skartā sirds". Tas ir Līgas trešais
dzejas krājums. Šeit apkopoti nepilna gada laikā
rakstīti dzejoļi. Kad Dieva mīlestība skar
cilvēka sirdi, tā visu pārmaina, Viņa mīlestība
visu dara jaunu, vēlas dot to labāko un dalīties,
neprasot, kas man par to būs. Dievs tā gribējis,
ka šajā grāmatā caurvijas dievišķās mīlestības
pavedieni, nesot vissvarīgāko vēsti par mūsu
glābēju Jēzu Kristu...*

*Pirmspēdējā nometnes naktī tapis šis
dzejolis...*

Zenta

////////////////////////////////////
Ir kāds stāsts par 11 gadīgu, klusu zēnu vārdā Tods, kas cīnījās, lai tiktu pāri savas mātes nāvei. Viņa tēvs jau ilgu laiku nedzīvoja kopā ar viņu. Zēns dzīvoja ar tanti, kas darīja viņam zināmu to, ka viņa ņēma ļaunā rūpēšanos par zēnu.

Dažos gadījumos Šerila, Toda skolotāja, dzirdēja tanti sakām uz Todu: „Ja tas nebūtu manas augstsirdības dēļ, tad tu būtu bezpajumtnieks bārenis.” Šerila pielika papildus pūles, lai liktu Todam justies vērtīgam un viņa veicināja zēna interesi dažādu lietu izgatavošanā. Tieši pirms Ziemassvētku brīvlaika, Tods kautrīgi pasniedza Šerilai mazu, dekorētu kastīti, ko viņš bija izveidojis. „Tā ir tik skaista,” Šerila teica. Tods atbildēja: „Tajā ir kaut kas ļoti īpašs iekšā, ko man mamma iedeva, pirms viņa nomira. Viņa teica, ka tā ir lieta, ko varu dot prom papildnam un kas man vienmēr paliks pāri. Tas palīdz justies labāk, kad Jums ir skumji, un palīdz justies drošībā, kad Jums ir bail.” Kad Šerila sāka vērt vaļā kastīti, Tods viņu brīdināja: „Ā, bet Jūs to nevariet redzēt.” „Nu, kas tas ir?” Šerila laipni pajautāja. „Tā ir mīlestība. Un Jūs esiet pirmā persona, kopš manas mammas, ko es mīlu.” Šerila cieši apskāva Todu un teica: „Es to mūžam glabāšu kā dārgumu. Tā ir labākā dāvana, ko jebkad esmu saņēmusi.”

Viņa paturēja šo kastīti uz sava galda līdz pat dienai, kad aizgāja pensijā, un pieskārs tai brīžos, kad justās noskumusi vai nobijusies. Tas vienmēr lika smaidīt viņas sirdij.

Gadus vēlāk, Tods nosūtīja viņai auduma pušķi, ko viņš bija sev piespraudis izlaiduma dienā medicīnas skolā. Kopš tā laika šis mazais pušķītis atradās kastītē. Patiesībā, tā ir mīlestība nevis dimanti, ko varam turpināt dot un dot. Turklāt, mīlestība pati sevi pavairo. Jo vairāk tu atdod prom, jo vairāk tev paliek pašam.

/tikainesakinevienam.lv/

////////////////////////////////////

Raugieties nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku...

Ef.5:16

Izcili gudrs ir cilvēks, kas laiku, šo mirkli un cilvēkus sev līdzās redz kā ļoti lielu vērtību. Dzīve aizsteidzas tik ātri, ka paši to pat nepamanām. Kādu dienu tu apstājies, norimsti un brīdi pakavējies pagājušajā. Atmiņā ataut prieks par tikšanām, par attiecību skaistumu, bet reizē arī smeldze, jo, raugoties no attāluma, skaidri saproti – es taču varēju tam un tam cilvēkam dāvināt vairāk uzmanības, laika, palīdzības, sirsnības un mīlestības. Atskatoties ieraugi, ka daudzi no tiem, ar kuriem reiz bijī kopā, jau ir Mūžības pusē. Viņu labā vairs nevari darīt neko, kā vien būt pateicīgs, ka viņus reiz pazini.

Kā mācītājam man nācies būt daudzos atvadu brīžos. Ļaudis nes ziedus. Bieži to ir ļoti daudz. Neviļus nākas domāt – vai arī dzīves laikā šis cilvēks saņēma tik daudz ziedu? Un runa jau nav par rozēm vai liliņām. Svarīgi ir, vai dzīves laikā viņš saņēma pietiekami daudz uzmanības, palīdzības, sapratnes, līdzjūtības, sirsnības un mīlestības ziedus? Kurš gan uzdrošināsies teikt, ka šie ziedi būtu mazsvarīgi?

Ģimeni sabiedrībā uzskata par izcilu vērtību. Bet vai tā īsti un patiesi novērtējam šo dārgumu – vecākus, vecvecākus, brāļus, māsas, dzīvesdraugu? Vai novērtē tos, kas tev šobrīd ir līdzās? Viņi ir tava iespēja darīt labu, parādīt uzmanību, sirsnību un mīlestību. Atceries, ka šī iespēja ir diezgan īslaicīga. Vectētiņš un vecmāmiņa pavisam drīz vairs nebūs kopā ar

tevi. Un tētis un mamma – arī viņi kādu dienu dosies prom. Māsas un brāļi – katrs aizies savā dzīvē, un tu viņus tik bieži vairs nesatiksi. Tavs dzīvesdraugs – šodien viņš vēl ir kopā ar tevi, bet tu taču nezini, cik ilgi tas vēl būs. Un bērni – kādu dienu viņi kā putni aizlidos savā dzīvē, un nebūs vairs tik cieši blakus kā šodien. Šodien tev ir iespēja dāvināt saviem mīļajiem ziedus, kas nevīst. Arī to, cik ilgi paši būsim šeit, mēs nezinām. Cik svarīgi ir izmantot šo mirkli, lai vēlāk, atskatoties, nebūtu jāsaka: tu varēji, tev bija iespēja, bet tu to palaidi garām.

Salamana pamācību grāmatā ir atrodami kādi ļoti zīmīgi vārdi: “Neliedzies labu darīt ikvienam, kam tas nepieciešams, jo tavai rokai Dievs piešķīris visu, lai tā to darītu. Nesaki savam tuvākajam: ej un nāc, rīt es tev došu! – jo tev taču ir, ko dot tūlīt.” /Pam.3:27,28/

Draudze. Brālis un māsa tev līdzās. Vai viņi ir vērtība tavās acīs? Varbūt tu teiksi: mana sirds nav tik plaša, lai rūpētos par visu draudzi. Ja katrs savā uzmanības lokā ietvertu kaut tikai divus vai trīs, būtu iekļauta visa draudze.

Nāksim Dieva priekšā ar sirds lūgšanu: “Kungs, palīdzi man izmantot Tevis doto laiku. Palīdzi ieraudzīt tuvāko man līdzās. Atver manu sirdi dāvināt ziedus. Ziedus, kas nevīst.”

Būt šodien kopā ar Kristu par svētību citiem – lielākā vērtība, kas dzīvi iekrāso debesu krāsās.

Erberts Bikše “Mans laiks Tavās rokās”

////////////////////////////////////

Pēdējā padomes sēdē:

- ✓ Guntars Lašauri dalījās pārdomās par Laiku – par tavu un Dieva laiku. Viņam priekšā ir misija Gruzijā no 30.jūlija -14.augustam. Tam visam nepieciešami līdzekļi. Varbūt varam sniegt atbalstu Guntara ģimenītei. Esam aicināti paturēt aizlūgšanās šo braucienu un sagatavošanās darbus misijai.
- ✓ Aizlūgšanas vajadzīgās vasaras notikumiem: pusaudžu dienām Jūrmalcienā ar kristību dievkalpojumu noslēgumā, “Tēvu un Dēlu” ekspedīcijai, VBS nometnei, misijas nedēļai ar Floridas McGregor draudzi Priekulē, LBDS 4.Mūzikas festivāla dienām Ikara svētkos.
- ✓ Joprojām aktuāls ir jautājums par jauno draudzes mācītāju. Nepagursim lūgšanās.

Jēzus rokās

Dievs, es meklēju kādu roku, kas mani turētu un iedrošinātu, kas mani nomierinātu un aizsargātu.

Man vajadzīga roka, kas mani pavada un vada, kas mani dziedina un glābj.

Es gribētu kādu roku, kas man vēl labu, kas mani maigi apskauj.

Es ilgojos pēc rokas, kurai es varētu uzticēties.

Es meklēju kādu lielu roku, kurā es varētu ielikt savas mazās rokas un arī savu sirdi.

Vasara ir atvaļinājumu un atpūtas laiks. Mēs katrs cenšamies izmantot ikvienu siltu un saulainu dienu, lai iekrātu spēkus garajai ziemai. Bet šī vasara ir arī lielu kataklizmu un katastrofu laiks. Šķiet, ka nevienu gadu pasaulē nav notikušas tik daudz katastrofu. Atkal un atkal mēs dzirdam par avarējušām lidmašīnām, zemestrīcēm, valsts apvērsumu mēģinājumiem, bet galvenokārt par nepārtrauktu vardarbību un teroristu uzbrukumiem. Milzīgais bēgļu pieplūdums un viņu aktivitātes Eiropā rada nedrošības sajūtu. Lielbritānijas Brexit. Kā tas viss ietekmēs Latvijas un katra mūsu personīgo dzīvi? Un, ja agrāk mums likās, ka tas viss jau notiek kaut kur ļoti tālu no mums un mūs neskars, tad šogad esam sajutuši šo vispārējās nedrošības elpu tepat pie mūsu durvīm. Pasaule ir kļuvusi ļoti nedroša. Rezultāts ir tas, ka cilvēku dzīvēs ienāk nemiers, satraukums un bailes. No tā nav pasargātas arī daudzu kristiešu sirdis. Varbūt esam atlikuši vai izmainījuši šīs vasaras ceļojumu plānus. Nav vairs tik droši braukt pa Eiropu, kā to darījām vēl dažus gadus atpakaļ.

Kur gan lai cilvēks meklē drošību un mieru? Mūsu valsts politiķi mūs mierina ar Ziemeļatlantijas Līguma organizāciju (NATO) un aicina paļauties uz šī līguma 5. pantu, kas nosaka, ka bruņotu uzbrukumu vienai dalībvalstij uzskatīs par uzbrukumu visām dalībvalstīm un sniegs palīdzību. Taču NATO līgums nekādā gadījumā nav tik viennozīmīgi interpretējams. Tā paša panta turpinājumā ir teikts, ka līguma dalībvalstis šāda uzbrukuma gadījumā veic “pasākumus, kurus tās uzskata par nepieciešamiem, ieskaitot bruņota spēka pielietošanu, lai atjaunotu un saglabātu Ziemeļatlantijas reģiona drošību”. Tas nozīmē, ka līgums neparedz automātisku militāru palīdzību, bet tas ir tikai viens no palīdzības veidiem, ko NATO valstis, izvērtējot situāciju, var izvēlēties kā līguma ietvaros sniedzamo atbalstu. To rāda arī starptautiskās norises un atsevišķu politiķu izteikumi. Un mums jau nav zināmas arī visas valstsvīru savstarpējās aizkulišu spēles.

Vai NATO karaspēka vienību izvietošana Baltijā dos mums miera un drošības izjūtu? Vai mēs tādējādi būsim pasargāti no terorisma draudiem? Nē, mums ir pavisam cits drošības garants. 5Moz 33,27: „Mūžīgais Dievs ir tavš patvērums, un zem debesīm pār tevi ir izplestas mūžīgas rokas.” Glābšanu un drošību var dot tikai Dieva rokas. Tās ir izplestas pār šo pasauli. Tad kāpēc tomēr pasaule šodien ir tik briesmīga?

Vecās Derības izredzētās tautas vidū bija saiešanas telts. Pats Dievs mājoja tautas vidū, bet Dieva klātbūtnes spēks tautā nedarbojās. Kāpēc? Tauta bija nepaklausīga, novērsās no Dieva, pielūdza citus dievus. Vaina bija tautā.

Jēzus nevalda kā despots vai diktators. Viņš ir visdemokrātiskākais valdnieks! Jēzus nevienam neuzbāžas ar savu priekšvēlēšanu kampaņu, Viņš neubago balsis, nemeklē kompromatus par citiem, nemēģina ar militāriem apvērsumiem nostiprināt savu varu, iekļūt valsts pārvaldē pa sētas durvīm. Viņš vienkārši piedāvā sevi un rāda, kādas būs sekas tam, ka cilvēks Viņu noraidīs. Cilvēkam ir ļauts pašam izšķirties, bet viņš arī baudīs savas izšķiršanās augļus. Pasaule, arī mūsu valsts, jau ir izvēlējusies savu ceļu. Tā ir nepaklausība Dievam un citu dievu pielūgšana – meli, mantkārība, ļaunums, vardarbība, egoisms, internets utt. Cilvēkam būs jāatbild par savu rīcību.

Dieva rokās – tur valda pavisam cita atmosfēra. No šejienes nāk spēks dzīvot uzvaras pilnu dzīvi un miers satraukuma pilnajā pasaulē. Nemiers un satraukums mūsos ir ienācis tāpēc, ka mēs pilnam neuzticamies Jēzus rokām. Mums kristiešiem taču pieder kaut kas brīnišķīgs, kaut kas tāds, kas nav nevienam citam. Tās ir mīlestības pilnās Jēzus rokas, kurās ir vieta katram, kas Viņām uzticas. Tad paļausimies uz tām! Viņas mūs nesīs un dos mieru, ja arī nāktos piedzīvot grūtus brīžus. Bet Viņa rokas nav tikai bezdarbīgas dusas vai svētlaimes vieta, nav arī ieaijājošs šūpulis. Tā ir vieta, kur mēs topam pārveidoti, jo Jēzus rokas ir darbīgas. Tās nestāv mierā, tās strādā. Viņa

rokas bija tās, kas mūs satvēra un izrāva no grēka dzīves posta. Psalmists saka: „Viņš izstiepa savu roku no augšienes, satvēra mani un izvilka no lielajiem ūdeņiem” (Ps 18,17). Jēzus rokas mūs nes pie skaidra ūdens (Ps 23,2,3), sniedz mums brīnišķo dzīvības maizi (Ps 145,16). Viņa rokas mūs vada pa pareizo ceļu un mūs tur, lai mēs nepakrītam (Ps 63,9). Viņas mūs sargā, bagātīgi apdāvina, uztur, attur no grēka. Viņa rokas pieskaras mums un mūs stiprina. Mēs nemaz nevaram visu uzskaitīt, ko Jēzus rokas dara ar mums. Mēs varam tikai teikt, ka tās ir brīnišķīgas, ka nav varenāku, drošāku, mīlošāku un žēlastības pilnāku roku kā Jēzus rokas. Viņš vēlas katru no mums paņemt savās rokās un kā bērnu nest mūs cauri šai dzīvei, cauri zemestrīcēm, plūdiem, viesuļvētrām, teroristu uzbrukumiem, bēgļu pieplūduma apdraudējumiem un visām citām briesmām. Un tad mēs varam būt mierīgi un nesatraukti par visu to, kas notiek ap mums un ar mums. Jo mūs sargās nevis viens dažādi

interpretējams līguma pants, bet dzīvā Dieva brīnišķie apsolījumi.

Jes 60,2: „Tumsība apklāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi.”

Vai mēs gribam nokļūt šajā brīnišķīgajā vietā, kas sola tik radikālas pārmaiņas mūsu dzīvei? Vietā, kur nemiers pārvēršas mierā, satraukums uzticībā, bailes drošībā. Cik brīnišķi, ka pasaulē ir šāda vieta un katram tiek piedāvāta iespēja atrasties Jēzus rokās! Ja tavā sirdī ir nemiers, satraukums un nedrošība, tad steidzies uz šo brīnišķīgo vietu. Pasaulē šodien valda ļaunums, varmācība un terorisms. Neizskatās, ka nākotnē kaut kas varētu mainīties uz labo pusi. Bet viena lieta ir zināma pavisam skaidri: pasaulei nekad nebūs drošības, dzīvojot bez Dieva. Rūpējies par to, lai tu vienmēr visā savā dzīvē paliktu Viņa sargājošajās rokās! Ļausim tām valdīt! Lai tās mierina mūsu satrauktos prātus un sirdis!

Ilmārs Hiršs

////////////////////////////////////

Bībeles lasīšanas plāns jūlija mēnesī

jābūt izlasītam jau Pāvila vēstule Romiešiem 1:1-2:29

29.nedēļa - Romiešiem 3:1-4:25

30.nedēļa - Romiešiem 5:1-6:23

31.nedēļa Romiešiem 7:1-8:39

////////////////////////////////////

Dzimšanas dienu svin!

2.07. – Aigars Kātiņš

2.07. – Oskars Šilders

6.07. – Dace Birkmane

7.07. - Rita Inne – 85 gadu jubileja

9.07. - Ārija Zommere – 70 gadu jubileja

9.07. – Gunārs Baumanis

27.07. – Inta Matute – 50 gadu jubileja

28.07. - Amanda Sisene

30.07. – Mariss Dārznieks

30.07. - Zane Okoro-Osagie

30.07. – Didzis Kārlis Pomerancis– 20 gadu jubileja

Dažkārt mūsu plāni neizdodas tādēļ, ka Dievam ir labāki.

/Nezināms/

Pacietība pret citiem ir mīlestība.

Pacietība pret sevi ir cerība.

Pacietība pret Dievu ir ticība.

/A.Bestavros/

////////////////////////////////////

☺ ☺ ☺ Draudzē ierodas jauns mācītājs. Savā pirmajā dievkalpojumā pirms sprediķa mācītājs brīdina: “Mans uzdevums ir sludināt, jūsējais – klausīties. Ja jūs savējo uzdevumu pabeidzat ātrāk nekā es, palūgšu ievērot klusumu un netraucēt pārējiem.”